

Chương 15

Vòng Vo

Từ Tịch Tịch đang có một loại cảm giác, chính là: Tô Bách bán đứng cô. Cũng có thể nói, cô bị Tô Bách bán đi. Mặc dù Tô Bách đã bán cô với giá rất tốt, hơn nữa cho dù có là bán lỗ thì tiền cô cũng đã bỏ ra rồi, nhưng cô lại vô cùng mất hứng.

Trương Định Trữ có kiện cô hay không cô không thêm quan tâm, dù sao cũng chỉ bị rách đầu một tý, như vậy thì có thể bị phạt bao nhiêu được, cùng lắm cô bồi thường cho anh ta chút tiền. Nhưng chuyện Tô Bách bị đâm lại là chuyện khác, chuyện này rất nghiêm trọng, Trương Định Trữ nhất định sẽ phải vào tù nghỉ ngơi mấy năm. Tại sao lại để hắn dễ dàng thoát như vậy, thoả thuận dân sự, làm qua loa đại khái vậy sao?

“Tại sao anh lại thoả hiệp với hắn, để hắn đi tù vài năm không tốt hơn sao? Anh không sợ hắn sẽ tới làm phiền em tiếp à?” Luật sư Cao rời đi, cô mới bắt đầu bộc phát.

Tô Bách cảm thấy hơi mệt, khoát tay nói: “Cứ vậy đi, dù sao anh với hắn ta cũng từng là bằng hữu, anh cũng không hi vọng hắn thân bại danh liệt, huống hồ, chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của anh.”

“Anh thì có trách nhiệm rắm gì ở đây! Là do đầu óc hắn ta có vấn đề, anh còn đem chuyện xấu đó ôm vào mình, chẳng lẽ anh khiến hắn mắc bệnh thần kinh sao?”

“Dù sao cũng là anh giới thiệu em cho hắn, không ngờ hắn lại si tình với em như vậy, không tiếc tính mạng muốn lấy bằng được em...em không thấy cảm động chút nào sao?”

Từ Tịch Tịch sờ trán Tô Bách, mắng: “Anh bị nóng đầu à, em bị anh ta dọa cho phát khiếp, còn cảm động cái gì nữa? Nếu hôm đó anh thực sự có chuyện gì, em sẽ vác ghế lên đập vào đầu hắn ta. Loại người đó em không muốn gặp lại dù chỉ một lần, cũng may em với hắn không thành đôi, nếu không sau này chắc chắn sẽ giống như sống trong nhà tù.”

Tô Bách thấy Từ Tịch Tịch quan tâm đến mình nhiều như thế, cảm thấy vô cùng vui mừng, vết thương hình như cũng đỡ đau hơn. Anh không ngại như Từ Tịch Tịch, anh biết nếu làm lớn chuyện này lên, cả hai bên đều bị tổn hại. Mặc dù anh muốn đem chuyện đánh người giấu đi, nhưng tối hôm đó, ở hiện

trường có rất nhiều người chứng kiến, nếu cảnh sát điều tra thì chuyện sẽ bị lộ ngay. Anh không có hứng thú muốn bắt giam Trương Định Trữ, nhưng anh không thể đứng nhìn Từ Tịch Tịch làm hỏng tương lai của mình.

“Em yên tâm, hẳn ta đã đồng ý với anh, sau này sẽ không bao giờ tìm em nữa.” Tô Bách vỗ vỗ tay Từ tịch Tịch, an ủi.

Từ Tịch Tịch nhìn Tô Bách, cau mày khó hiểu, suy nghĩ một lát, sau đó xách túi lên nói: “Được rồi, dù sao bây giờ mọi chuyện cũng đã được giải quyết, tiền viện phí của anh cũng từ trên trời rơi xuống rồi, em đi đây.”

“Này, em đi đâu vậy?” Tô Bách nóng nảy, cầm lấy tay cô không buông.

“Về nhà, em mệt chết đi được, phải về nhà tắm một cái, rồi ngủ một giấc.”

“Vậy anh phải làm sao?” Tô Bách đáng thương chỉ chỉ vào mình.

Từ Tịch Tịch nhìn anh với vẻ mặt kỳ quái: “Còn làm sao nữa? Tiếp tục ở lại đây cho đến khi xuất viện thôi. Có vấn đề gì thì cứ bấm chuông, y tá sẽ đến. Còn nếu như anh cảm thấy nhàm chán, em sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ anh, nói bọn họ tới đây với anh.”

“Không cần, không cần.” Tô Bách hoảng lên xoa tay, “Em đi đi, anh có thể tự chăm sóc bản thân.”

“Được rồi, sau khi xuất viện thì gọi cho em.” Từ Tịch Tịch trước khi ra khỏi cửa, quay đầu lại nói một câu.

Tô Bách ở trong phòng giận dữ hét lớn: “Em không tới đón anh xuất viện sao?”

Vệ Lan cùng Tôn Vĩ cứ như vậy trở thành một cặp. Không công khai cũng không che giấu, loại chuyện tình ái này không thể nào giấu diếm ở trong văn phòng được, tin tức truyền ra có người vui cũng có kẻ buồn. Cũng may Tôn Vĩ không phải là một đại nhân vật xuất sắc, cùng lắm chỉ là người nhà của quản lý, cũng chỉ hơn người bình thường một chút hào quang. Còn Vệ Lan, cô cũng không quá tệ, có thể coi là xứng với anh, vì vậy những người không phục cũng chỉ dám nghĩ trong bụng mà không dám nói ra, sợ nói ra không khác nào tự làm trò để người khác chế giễu.

Hai người bọn họ hẹn hò cũng giống những cặp đôi khác, sau khi tan làm không đi xem phim thì cũng là đi ăn gì đó. Bọn họ thường đi xem phim vào tối thứ ba. Bởi vì rạp chiếu phim ở phía đông, suýt 6 giờ tối thứ ba bao giờ cũng giảm giá vé xuống còn một nửa. Vệ Lan cảm thấy đi xem như vậy vừa tiết kiệm, lại rất náo nhiệt, có rất nhiều người đến xem suýt chiếu này, cô không

thích phòng chiếu quá vắng vẻ, càng đông người xem cảm giác an toàn càng cao hơn.

Còn những hôm khác, bọn họ sẽ đi dạo trong công viên, vừa đi vừa trò chuyện. Không cần tốn tiền mua vé vào cổng, lại có thể ngắm cảnh vật xung quanh. Còn về phần nội dung những cuộc trò chuyện, Tôn Vĩ là một người rất thích nói, vì vậy sẽ không lo giữa bọn họ có lúc cảm thấy tẻ nhạt. Anh có rất nhiều kế hoạch về tương lai sau này của anh và Vệ Lan, mọi thứ đều tính toán rất chu toàn. Ví dụ như bao giờ bọn họ sẽ kết hôn, lúc kết hôn sẽ đặt bao nhiêu bàn tiệc, mời những ai, ngay cả của hồi môn của Vệ Lan anh cũng đã tính đầy đủ. Nhưng anh nghĩ nhiều như vậy, đầy đủ mọi mặt như thế, lại không tính tới bọn họ sẽ sống ở đâu, quà sinh lễ cho nhà Vệ Lan sẽ như thế nào.

Đối với những thứ này Vệ Lan không có ý định gì, cũng chưa từng có khái niệm về nó, cô với Tôn Vĩ mới chỉ qua lại được một tháng, bây giờ bàn tới những chuyện này không phải quá sớm sao. Chỉ là hôm đó Tôn Vĩ nói đùa với cô, hỏi cô muốn đem của hồi môn gì theo, cô liền hỏi lại một câu: “Vậy anh muốn mua nhà có bao nhiêu phòng?”

Tôn Vĩ lập tức im lặng, giống như đang bùng bùng cháy, lại bị cô tạt một gáo nước đàn tắt ngấm. Vệ Lan cảm giác không khí có chút kì quái, cô thấy hình như Tôn Vĩ mất hứng rồi. Cô hỏi như vậy không phải là muốn ép Tôn Vĩ mua nhà, cô cũng chỉ là tính xem nhà có bao nhiêu phòng mới mua được đồ nội thất bài trí hợp lý thôi. Huống hồ cô cũng không có ý định để Tôn Vĩ chịu trách nhiệm về nhà cửa một mình, giá cả nhà đất bây giờ đang tăng cao, trong hai vợ chồng nếu chỉ để một người lo, không có sự trợ giúp của cha mẹ, chuyện này về cơ bản là không thể.

Vệ Lan vốn định thương lượng về chuyện này với Tôn Vĩ, nếu như bọn họ thực sự sẽ kết hôn, đây chính là một chuyện cần phải lo. Mặc dù cô ngại thơ, nhưng cô không ngốc, cô biết không thể chỉ dựa vào tình yêu sống qua ngày được, nhà cửa chắc chắn là phải có, nhưng nó cũng là một dạng xa xỉ phẩm.

Nhưng nhìn bộ dạng của Tôn Vĩ, hình như anh không muốn nói nhiều về vấn đề này, cô cũng không hỏi tiếp. Dù sao chuyện đó còn quá sớm để bàn tới, hai người bây giờ mới chỉ nắm tay, hôn môi, rồi cùng nhau trò chuyện, nếu cô quá thực tế, quá gấp gáp, sợ rằng Tôn Vĩ sẽ cảm thấy cô quá nôn nóng kết hôn.

Kể từ lần nói chuyện đó, Vệ Lan không đề cập đến vấn đề thực tế kia nữa, cô hi vọng mọi chuyện sẽ thuận theo tự nhiên, nói khó nghe một chút, nếu lỡ hai tháng sau bọn họ có chia tay, vấn đề nhà cửa bàn luận rồi cũng không được gì.

Vì vậy, bọn họ lại tiếp tục theo thường lệ đi xem phim giá một nửa, đi dạo công viên ngắm cảnh miễn phí, đến quán cơm nhỏ kia ăn bữa cơm 30 tệ.

Sau mấy lần như vậy, Vệ Lan có chút ngượng ngùng, mặc dù mỗi lần cũng không đáng bao nhiêu nhưng cộng lại cũng một, hai trăm tệ rồi. Cô không thích chiếm tiện nghi của người khác, cho dù người đó có là bạn trai của cô đi nữa, cô cũng không muốn lần nào cũng bắt anh bỏ tiền, cô sợ cứ như vậy Tôn Vĩ sẽ bị cô dọa cho chạy mất.

Cho nên sau khi tan việc, Tôn Vĩ theo thường lệ muốn lái xe chở Vệ Lan tới quán cơm nhỏ ăn cơm, Vệ Lan liền nói hôm nay cô mời khách. Tôn Vĩ ngược lại không hề kinh ngạc, chỉ quay đầu lại cười, nói: “Đã như vậy, chúng ta đi ăn bít tết đi, anh biết một nhà hàng mới mở, nghe nói rất ngon.”

Nói xong, không đợi Vệ Lan đồng ý, đã đánh tay lái sang hướng khác. Vừa lái vừa nắm chặt tay Vệ Lan, “Em cũng nên tắm bỏ một chút, em gầy quá. Như vậy không tốt lắm, hai chúng ta đều là con một.”

Ngụ ý trong lời nói của anh, Vệ Lan dĩ nhiên là hiểu rõ. Nhà nước quy định, nếu cả hai vợ chồng đều là con một thì có thể sinh hai đứa. Xem ra Tôn Vĩ đã quyết định tương lai sẽ có hai đứa con. Vệ Lan không khỏi thán phục anh, người này suy tính mọi việc quá nhanh rồi, không khéo, việc muốn sinh con trai hay con gái, sinh thường hay sinh mổ, tên của đứa bé, anh cũng đã phác họa sẵn rồi. Người có tâm tư kỹ lưỡng như vậy lại chưa tính đến chuyện nhà cửa hay sao?

Vệ Lan không muốn suy nghĩ nhiều, cô vẫn luôn tùy tiện như vậy, suy nghĩ những việc này sẽ khiến cô hao tổn tâm trí. Cô vẫn nên nghĩ tới bít tết thì tốt hơn.

Sự thật chứng minh, cô không phải là loại phụ nữ có thể tiêu tiền của đàn ông. Một bữa bít tết cũng tốn đến 400 tệ, so với số tiền Tôn Vĩ mời cơm cô cả tháng nay còn nhiều hơn. Trong lòng cô đau nhưng ngoài miệng không thể nói gì. Chỉ kinh ngạc với khẩu vị của Tôn Vĩ, đột nhiên hôm nay lại tốt như vậy, ngày thường anh ăn so với cô còn ít hơn, hôm nay lại ăn tới hai phần, ăn xong còn chưa đã, nếu không phải Vệ Lan nhanh miệng gọi món tráng miệng trước thì anh còn muốn gọi thêm một phần nữa.

Điều này làm cho cô hết sức khó chịu, giống như nuốt phải một con ruồi. Không có chỗ nào phát tiết, cô đành phải kể lại mọi chuyện cho Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch nghe.

Từ Tịch Tịch nghe xong, nhanh chóng đưa ra kết luận: “Lại một tên tham ăn, mình nói cậu đấy, tại sao cứ gặp phải những loại đàn ông này vậy?”

Đường Tiểu Mạn chưa đưa ra bất kỳ đánh giá nào, chỉ nhìn Vệ Lan một cách kỳ quái, hỏi “Cậu cũng giữ bí mật tốt quá nha, hẹn hò được một tháng mới nói cho bọn mình biết. Nếu không phải anh ta ăn hết của cậu 400 tệ thì chắc phải

đến lúc cậu cùng anh ta đi vào khách sạn rồi tổ chức đám cưới mới thông báo cho bọn mình nhỉ?”

Vệ Lan ngượng ngùng, cảm giác thấy mình hình như có chút quá đáng, nhỏ giọng nói: “Quan hệ vừa mới bắt đầu, cũng không ổn định lắm, mình ngại nói ra.”

“Vậy thì nhân tiện chuyện này, dù sao cũng chưa được bao lâu, nhanh chia tay với anh ta đi, loại đàn ông đó cậu còn ảo tưởng gì nữa?” Từ Tịch Tịch không khách khí nói.

Đường Tiểu Mạn ngăn cô lại, nói: “Có ai như cậu không, động một chút là khuyên người ta chia tay, bọn họ mới qua lại một tháng, cũng không phải đối phương có vấn đề gì lớn, không thể vì một bữa ăn mà nặng nề đòi chia tay, nếu làm theo lời cậu nói, Vệ Lan sẽ bị người ta mắng là đồ hẹp hòi.”

“Nhưng người đàn ông đó thực sự quá đáng mà.” Từ Tịch Tịch bĩu môi, đột nhiên lại nhớ tới Tô Bách, nếu anh ấy dám làm như vậy với cô, cô sẽ cho anh nằm viện thêm dăm bữa nửa tháng nữa.

“Đàn ông ấy à, họ không nhỏ nhen như phụ nữ đâu, có thể là anh ta không có ý muốn chiếm tiện nghi của Vệ Lan giống như cậu nghĩ. Hơn nữa, yêu cầu muốn mời khách là do Vệ Lan tự nói ra, cũng không phải là do anh ta mở miệng.”

Vệ Lan cảm thấy Đường Tiểu Mạn nói cũng có lý, đàn ông có lúc cũng giống như đứa trẻ, suy nghĩ rất đơn giản, chứ không giống phụ nữ, chuyện gì cũng để bụng, chuyện bé xé ra to.

“Thôi cứ vậy đi, chuyện đó để tính sau.” Bất mãn của Vệ Lan đối với Tôn Vĩ trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng.

Từ Tịch Tịch kéo tay cô, nói: “Không được, dù sao cũng phải bắt anh ta thể hiện chút thành ý. Đi gặp ba mẹ anh ta đi, để xem ý kiến bọn họ như thế nào. Nếu như anh ta thực sự muốn kết hôn với cậu, sẽ không từ chối đưa cậu đi gặp mặt ba mẹ mình.”

Đường Tiểu Mạn gật đầu phụ họa: “Cũng đúng, cậu nói chuyện này với anh ta đi, chú ý phản ứng của anh ta, nếu anh ta viện cớ để từ chối, hoặc là nói năng mơ hồ không rõ ràng, thì cậu phải cẩn thận, nói không chừng anh ta chỉ muốn chơi đùa với cậu mà thôi, chứ không có ý định kết hôn.”

Vệ Lan càng lúc càng cảm thấy tình hình trở nên phức tạp, cô vốn chỉ muốn tìm hai cô than vãn về bữa cơm 400 tệ kia, chớp mắt một cái đã chuyển thành

bàn tán về việc thử thách tình cảm của Tôn Vĩ dành cho cô. Cô không biết đây cuối cùng có phải là hành động đúng không.

Cả ngày hôm sau, Vệ Lan đều cố ý tránh mặt Tôn Vĩ. Cô không biết sau khi gặp anh nên mở lời như thế nào về vấn đề kia, nhà gái chủ động muốn gặp mặt nhà trai, hình như có hơi bạo dạn. Ngộ nhớ biến khéo thành vụng, chuyện cô và Tôn Vĩ cả phòng làm việc không ai là không biết. Đến lúc đó, không biết cô sẽ bị nói thành cái dạng gì? Miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, cô cũng không hi vọng một ngày đoạn tình duyên này chấm dứt, ngay cả bát com của mình, cô cũng không giữ được.

Nhưng cô vẫn còn muốn gặp lại Tôn Vĩ. Còn một lúc nữa mới tới giờ tan sở, Tôn Vĩ đã chạy tới trước mặt cô, vui vẻ nhìn cô. Những người xung quanh đều đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan làm, chỉ có Vệ Lan vẫn còn đang miệt mài đánh máy tính, có vẻ rất gấp.

Tôn Vĩ bước tới nắm lấy tay cô, nói: “Thoải mái chút đi, sắp tan sở rồi.”

“Em...hôm nay em phải làm thêm giờ, còn có công việc chưa hoàn thành.” Vệ Lan không dám nhìn thẳng vào anh, lắp bắp nói.

Tôn Vĩ nhìn tài liệu trên bàn làm việc của cô, hỏi “Cái này ngày mai phải nộp sao?”

Vệ Lan không biết nói dối, đành phải lắc đầu nói: “Không phải.”

“Vậy em gấp thế làm gì, ngày mai làm tiếp cũng được.” Tôn Vĩ vừa nói vừa thu dọn tài liệu của Vệ Lan, tắt máy vi tính, xách túi của cô lên.

Vệ Lan gấp gáp cầm lại túi xách, cúi đầu không dám nhìn Tôn Vĩ.

“Hôm nay em làm sao vậy, có chuyện gì sao?” Tôn Vĩ nhìn bộ dạng đề phòng anh của cô, không hiểu nói.

“Không có, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy thì đi nhanh thôi, anh có chuyện muốn nói với em.” Tôn Vĩ kéo Vệ Lan ra khỏi phòng làm việc, quẹt thẻ tan làm.

Vừa ngồi vào xe, Vệ Lan khẩn trương hỏi “Anh có chuyện gì muốn nói với em vậy?”

Tôn Vĩ lái xe đi, quay đầu nhìn cô mỉm cười: “Anh muốn dẫn em tới gặp ba mẹ anh.”